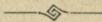

ДЕТЛЕВЪ ФРАЙХЕРРЪ ФОНЪ ЛИЛИЕНКРОНЪ

Автобиография

Иръвълъ П. Сл.

Вий искате отъ мене една автобиографическа скица?

Обикновенно една автобиография е огледало на прѣдзетостъ. И какво да ви разказвамъ азъ за себе си, чийто животъ до сега е билъ такъвъ, какъто е живота на безбройно други човѣци? Нищо особено на съмъ прѣживѣлъ¹. Както казва Маркъ Аврелий: „Често паки човѣшкия животъ не е нищо друго, освѣнъ подобие на живота на кѫща или полска мишка, която плахо се лута насамъ-натамъ.“ Честолюбие (за жалостъ) ми е чуждо. Е тогава? — На трийсетъ и петь годишна възрастъ азъ написахъ първото си стихотворение, и до денъ днешенъ все съ стихотворство боравихъ. Но отъ година на година, слава Богу, това писанье стихове все повече и повече ми омръзва. И азъ вѣрвамъ, че на сто и петдесетъ годишна възрастъ „вижъ“ че съмъ се прѣвърналъ въ модеренъ драматургъ. Како велять, оно даетъ и почить и пари. Да живѣй Маммонъ, долу изкуството — когато то не дава нищо за въ джебъ. А на сто и петдесетъ и третя година азъ ще бѫдѫ вече класиченъ пѣвецъ. — Каквото до сега съмъ „драскотилъ“ въ проза — всичко е смѣтъ.

Да, до послѣдния денъ на живота си да се шляпкашъ по свѣта само като простъ нѣмски лирикъ (ono не даетъ ни пари, ни почить) — това омръзва, омръзва до Бога. И ще ви

¹ Между особеностите въ живота на баронъ Лилиенкрона, нека ми е позволено да отбелѣжж, че той е билъ ескадроненъ командиръ и е участвувалъ въ двѣ воини — прусско австрийската и прусско-френската. Сега той живѣе въ Алтона (до Хамбургъ) като свободенъ писателъ, и гладува на смѣтка на своята слава — „най-добъръ съвременъ нѣмски лирикъ“.

Прѣводачътъ.

Инв. № 175